

Ofschoon ik meende, alle fouten in de traditioneele vleugel-teekening van *Zygoneura* nauwkeurig aangegeven te hebben, zie ik thans, dat juist de fout, die voor de beoordeeling door ENDERLEIN noodlottig werd, door mij in den tekst, waarmede ik in den Zool. Anz. het mikrophotogram toelichte, niet is gereleveerd. Zij betreft de relatieve lengte van den „middeldwarsader” en het „wortelstuk”. Meenende, dat beide ongeveer aan elkander gelijk waren, zag ENDERLEIN zich gedwongen om *Zygoneura* van de *Sciarini* af te scheiden en naar zijne tribus *Lestremiini* over te brengen, waar zij, wat de overige organisatie betreft, alles behalve thuis behoort. Verklaarden sommige dipterologen het verwijderen van de *Lestremiini* uit de familie der *Cecidomyiidae* voor ondoenlijk, de inlijving van *Zygoneura* bij de *Lestremiini* zal wel niemand ooit goedgekeurd hebben. Thans verdwijnt dan ook hiervoor, zelfs vanuit het standpunt van ENDERLEIN, alle reden. *Zygoneura* behoort ook in het systeem van ENDERLEIN tot de *Sciarini* en neemt daar de plaats in, die door het vervallen van *Zygomma* open komt.

Sittard.

H. SCHMITZ S. J.

Een opvallend onderscheid tusschen de wijfjes van *Thanatophilus sinuatus* F. en *dispar* Hrbst.

Bij het determineeren van exemplaren van het Silphiden-subgenus *Thanatophilus* (*Pseudopelta*) heb ik meermalen moeite gehad om *Th. sinuatus* F. van *Th. dispar* HRBST. te onderscheiden, en wel daardoor, dat de stand van het borststuk en de opgetrokken pooten het bezwaarlijk maakte, te oordeelen of de humeraalhoek der dekschilden scherp toegespitst (*sinuatus*), of afgerond (*dispar*) is. Bij wijfjes van deze soorten is, voor zooverre ik aan mijn materiaal kan oordeelen, een makkelijk waar te nemen onderscheid, dat bij *sinuatus* de tweede dorsaalrib ter zijde (lateraal) van de terminale uitranding den achterrand bereikt, terwijl bij *dispar* deze rib juist in het diepste gedeelte van de uitranding den achterrand treft.

Noch GANGLBAUER, noch EVERTS, noch REITTER vermelden dit verschil, dat, zoo men er eens op gelet heeft, zoo

opvallend is, dat ik het de moeite waard vind, het aan de aandacht der Coleopterologen te onderwerpen. Het is mij niet bekend, of het reeds vroeger opgemerkt is.

Amsterdam.

MAC GILLAVRY.

Hydrachniden-larven.

In aansluiting aan mijne mededeeling over het voorkomen van *Hydrachniden*-larven op waterinsecten, zie het verslag van de Zomervergadering van 1913 (T. v. E. 56, p. LIX), kan ik nog het volgende berichten.

Terwijl ik toenmaals deze larven slechts bij enkele bepaalde insecten waarnam, was het opvallend, dat zij op de *Coleoptera*, die ik in het voorjaar 1914 te Oisterwijk bij de Rosep ving (Ent. Ber. Dl. IV, No. 78, p. 95), zeer talrijk voorkwam. Wellicht is ook in dit opzicht het jaargetijde van invloed; van voorkeur voor bepaalde soorten was geen sprake, alles wat op de natte wei rondliep was er mede bezet.

Amsterdam.

MAC GILLAVRY.

Entomologie uit Dagbladen IV.

De directeur van het instituut PASTEUR, dr. ROUX, te Parijs, heeft in de Fransche academie de uitkomsten medegedeeld, door dr. NICOLLE in Tunis verkregen betreffende de oorzaak van besmetting met vlektyphus, vooral daar waar zoowel in physieken als moreelen zin zelf ellende wordt geleden.

NICOLLE's onderzoekingen leerden hem, dat de luizen, die als de hoofdoorzaak van de besmetting der menschen moeten aangemerkt worden, eerst op den 9^{den} dag van de besmetting in staat zijn de smetstof op den mensch over te dragen.

Zij doen dit ook door het deponeren van hun uitwerpselen.

Door toepassing der hygiënische maatregelen, in hoofdzaak baden en ontsmetten van kleederen en woningen, kwam de ziekte tot staan en was het daarom dr. NICOLLE en zijne mede-onderzoekers tijdelijk onmogelijk, zijne waarnemingen